

הזורק פרק שמיני גיטין עה.

עין משפט
נר מצוה

מז א ב ג מיי פ"ה
מהלכות גירושין הל'
ח סמג עשין נ טושי"ע
אה"ע סימן קלט סעי' י:
ד [מיי] פ"ד מהל' מבירה
הל"א טושי"ע חו"מ סי' ר
[ס"ד]

ז"ה מ"י פ"א שם הלכה
 ט סמג שם טוש"ע
 אה"ע סימן קלו סעיף א
 וסימן קלח סעיף ד:
 ז"ה מ"י שם סמג שם
 טוש"ע שם סימן קלח
 סעיף ג:
 ז"ה ז"ה ט מ"י שם הל'
 יב טוש"ע שם סעיף
 א:

ימי' י מיי' פ"ה שם הל' י
סמג שם טוש"ע
אה"ע סימן קלט סעיף טז
וסעיף יז:

ב כ טוש"ע שם סעיף יג:
בא ל מ"י פ"ד מהל'

חֲשִׁוֹת הַלֵּכָה כֵּן
 סָמַג עֲשִׂין מִחַ טוֹשׁ"ע
 אֲהֵ"ע סִימֵן ל סַעִיף ה':
 כֵּן מִמִּי פִטְיוֹ מֵהֶל'
 מְלוּה וְלוּה הַלֵּכָה א'
 סָמַג עֲשִׂין כֹּד טוֹשׁ"ע ח"מ
 סִימֵן חֵכ סַעִיף א':

בב' ג' מ"י פ"ה מהל'
גירושין הלכה יג'
סמג עשין ג' טוש"ע אה"ע
סימן קלט סעיף יד ועין
צמ"מ וצכ"מ:

הגהות הב"ח

(ח) גמ' והלכתא זכפות.
ג"צ ע"י לעיל זפ' שני דדף
כא. :

לעזי רע"י

טשק"א. שק.

מוסף רש"י

[illegible]

ע' דניידי ממקרקעי דלא
מיון שראוי לילך, לאו דומיא
ד, דדמי לחצר (ב"ק יב.).

ונתן בידה ⁽⁶⁾ והיא ישנה
גודגודא דלא בעינן דעת
זלה לשם פקדון נתינה זו
ממנה ולחזור וליתנו לשם
אני האמר רבא כל שאלו
ק לי חובי וזרקו לו קרוב
או נמחק הרי זו מגורשת

שם לווי. כולוהו פיסלם מיקרו ואי הוי להאי שם לעצמו הוה ליה חשוב ולא נטיל: **אבל בעטה שלה.** אע"פ שבתוך ביתו מבוששת וקא סלקא דעתין טעמא משום דקסבר כליו של לוקח בשרות מוכר קונה חפץ הנמון למוכר לצלילו ופלוגמא היא כ"ב (פס"ה): **דגובה י'.** דהוי רשותא לנפשיה ולא חשיב דהוא אצירא רשות מוכר לצטל את רשות הכלי: **והא איכא**

שם לווי אבל אית' הגבוה עשרה ואע"ג אפילו הוא עמה במבט שנו אלא במבטה מגורשת תניא נמי במבטה שלו אינה מגורשת ובמבטה שמוכר ברשות מוכר דלוקח ברשות מוכר של לוקח ברשות מוכר דגבוה עשרה והאיס כרעי לא קפדי אינשי קלתה מגורשת: אמאי מוכר הוא ^א אמר רבי שהיתה קלתה תלויה אמר רבי אשעיא כגון בה ור' שמעון בן לקי שאינה תלויה בר אדר שהיתה קלתה מונחת משרשיא בר רב דימי

קרקע לא אמר כלום. דבעינן ונתני!):
שלפמו. שהיה תחבול בין חגורו לנתיניו
ושלפמו ממס: דעריק לא חלליה.
עקס על מתינו להקריב לה גט: שלפמו
גרם בצרימתו: לעולם אינו גט.
הואיל וזא לידה שלא בהכשר עד
שיטלנו כו': דבס איגרושי היל. שהרי
ניעורה ולא מיתקרא אלף אמירת הי
גטין הלכן כי אמר לה בזה הכי שפיר
דמי שצלתה וגונת: הכי זה גט.
דחי תלמי משמירת לעמה הואיל
והוא יסן אינו משממר אלף על ידה:

ניעור אינו גט. שהעבד משמר את
 עצמו ואת מה שצדו והוא לה חזרה
 המשמרת שלל לעתה: חזר ממלכת
 לא קנה. רצא גופיה אמרה בשנים
 אוחזין בטלית'י: כל שאינו מהלך כו'.
 רצא נמי אמרה התם היה מהלך
 כספיה וקפלו דגים לתוך הספיה
 כו': כפוט. שאינו ראוי להלך כהספה
 קאמר רצא דהוי גט: ברתנ' קרוב
 לה. מפרש בגמ': אמר לו. מלוה
 ללוה: ורוק לי חובי. ברה"ר: ורוק לו.
 ואבד: גב' ד' אמות שלו. שאין בינו
 לגט ד' אמות דלמרינן בשנים אוחזין
 (ב"מ דף י.) דד' אמות של אדם קונות
 לו: כגון שהיו שניהם עומדים בד'
 אמות: לגט זו מכלל חזה ומכאן שכל
 הגט מונח בתוך ארבע אמות שלו
 ובתוך ארבע אמות שלה. ולא גרסינן
 מלמלממות: וליתוי הי מינייהו קדים.
 לבא במעמדו אם קדם הוא לבא זכה
 בכל ארבע אמות ואם קדמה היא לבא
 זכתה בכל ד' אמות הסמוכות לה ושוב
 לא נכנסה זכותו לתוכו: אי"א ללמלמ.
 שלא יקדים האחרים: מלמלממות. שהיו
 שניהם עומדים בח' אמות מלמלממות
 לא פחות ולא יותר י"ש בין שניהם:

ובט

ורא גיטא אינו עד עד שיאמר לה הרי ה' גיטך נתן בידה והיא שנה נתעוררה קוראה
שיאמר לה הרי ה' גיטך: א"ש משנחת מאחוריו וכו' אמר לה הרי ה' גיטך מאי הוי טלי גיטך
טלי גיטך מעי' קרע: אמר כלום ברעית נתן בידה ולכא הויטא נמי לא אהוי היב
ומכחא לא בעית נתן בידה ולכא לא כרמא דיעיל לה חציה ושלפחיה ועיקמת מחניו ששיקם
וכי אמר לה כנס שי"ח אש שלפחתי מאחוריו קוראה והיא גיטא אינו עד עד שיאמר לה
לאילעו אומר אינו עד עד שיתלמו ממנה ויהיו רותנו ולא יאמר לה הרי ה' גיטך קולא
דין וליה לא הדיניה בדבר ואילו היה מדיע לעדים קודם לכן שלשם ידושיין והוא נתנו לה
לעדים (א) אלא אמר לה עשויי הרי ה' גיטך לכן כשתנן בידה והיא ישנה שי כאן נתניה
יאמר לה הרי ה' גיטך ומפי' זה ששה התנה אז מסיבוב הרי גיטך כנס שי"ח זה לא שנה
זה נתנו ביד עבדך שי (מחבריה) ה"ו נער ומשטרותו אינו עד הדוה לא חצר המשמרתו
אלא קנה והולכת ככפות: (מחבריה) היתה עומדת בידה' ודוק! לה קרוב לה מגורשת קרוב לו
לדוה חייב מחצה על מחצה וחלוקה היתה' עומדת על ראש הגג חרקה לה כיון שהג

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף תוספות

א. דלכיו של לוקא
ברשות מוכר לא קנה. רפנו
דילמא. ב.
שאי
ותן לה ואר"כ חזר ואמר
ננסי שטר חוב זה
נגורשת, אלמא לא אמר
ה' הר"י יוצר ולא הרי את
התרת לכל אדם. מדמי
ז. ומז. ד. ולישן. מה לנו אם
נריכין לדיבור, מה לנו אם
יניה וידעת. מאי קדושן
ו ע"ה ד"ה כף נגידיון.

פסקי רי"ד

תחן ביתו או בתוך חצרו ופולו ורמב"ם במטה וכו' ומר רבא ל"ש אלל במטה שלז אבל במטה שלה וגורשת תניא נמי הכי ואלליו אומר במטה שלה מגורשת ש"מ כלי נקשה מהכל ל"ד אלל וצריא במטה גבורה: עשרה י' דהוי שוואת הנפשה ל"ד חשב וצריא אירא שות מוכר וקולת ל"ל: אלא איכא תוספת כרע"ס י' כרע"ס במטה שח מגורשת בבית וקבעל ארבעה כרע"ס אלל: פניש שוואלל דהוא ברה"י נוח להשתמש ונחתיה: תוך חיקו או תוך קלתה חיקו זו מגורשת קלתה לילו שלה בירשות מוכר הוא ויחון מקום חיקו קניי ויחון מקום קלתה קניי לה ומר רבא אמר ש"מ ד יחון ויחון שראי א"ת מקפיד לה לך מקום חיקו אל על ויחון מקום קלתה "מקום חיקו" אמר ר' כנסי ש"מ זה ה

שמצאנו מאחוריו קרואה
היה היא גיטה אינו גט עד
ועל בבי קרקע הוא ואמר
לה אימא שלפתו מאחוריו
היה חשיבה וזכיה נתיא מר
היה הוא גיטן דברי ר' ר"ש
השבעל ונתנו לה לשם גיר
בגט אלא כיון שלא
גיטה כלום ולא יד ישיחור
ורושני: אמר רבא כתב לו
מהלך אנה עומד ויושם
מלואו וזכה הלוה קרוב לו